

عنوان مقاله:

اصول بحث تعامل و فرهنگ طراحی مراکز رشد و توسعه بارویکرد پایداری اجتماعی

محل انتشار:

دومین همایش ملی مستندنگاری میراث طبیعی و فرهنگی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

پدرام دلاور - گروه معماری، واحد بوشهر، دانشگاه آزاد اسلامی، بوشهر، ایران

جمال الدین مهدی نژاد - گروه معماری، واحد تهران، دانشگاه شهید رجایی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

پایداری اجتماعی یکی از مفاهیم توسعه پایدار است که از دهه ی 1960 به بعد در برنامه های توسعه کشورهای مختلف وارد شد . فرهنگ و روابط اجتماعی رایج در یک جامعه، معماری آن جامعه را متاثر می سازد، به بیان دیگر می توان گفت ارزش های اجتماعی و فرهنگی هر جامعه در معماری آن جامعه مستتر است و فارغ از مباحث محیطی در ساخت و ساز معماری اثر مطلوب داشته و آن را برای بسترش خاص تر می کند و در بحث ماندگاری و پایداری غیرکالبدی فضا نیز این عامل نقش مهمی دارد. هدف این است که با بررسی رویکرد پایداری اجتماعی و طراحی مراکز رشد و توسعه گامی در جهت توسعه پایدار برداریم. این مطالعه بر اساس فرآیند مطالعاتی و کتابخانه ای انجام پذیرفته و ابتدا با بیان تارخچه ای از این تیوری در معماری، چگونگی شکل گیری تیوری پایداری اجتماعی بررسی شده است؛ سپس روش های پژوهش در پایداری اجتماعی فضا در معماری در دو بخش مطرح شده اند: روش های روانشناختی و روش چیدمان فضا و در نهایت به اختصار، رابطه ی فرهنگ و معماری بیان گردیده است. نتایج این پژوهش بیانگر آن است که شاخص های اجتماعی چگونه منجر به طراحی پایدار و در نتیجه توسعه پایدار می شود .

کلمات کلیدی:

مراکز رشد، توسعه پایدار، پایداری اجتماعی، شاخص های پایداری اجتماعی، معیارهای طراحی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/851492>

